

תלמודו בידו

דף ז עמוד ב

א [אם הציץ מרצה אף על קרבן יחיד בטומאה, מה החילוק בין יחיד ובין ציבור ? (רש"י דף ז.)]

ב [נאמר בציץ "ונשא אהרן את עון הקדשים", איזה עון הציץ נושא ?]

ג [האם הציץ מרצה כאשר אינו על מצח הכהן הגדול בשעה שאירעה הטומאה, ומנין ?]

ד [כיצד דרש ר' יהודה את הכתוב "תמיד" שנאמר בציץ ?]

א [קרבן שנטמא אך בדיעבד אינו פסול, הציץ מרצה והבעלים מתכפרים בו. לפיכך בקרבן יחיד הציץ מרצה רק על טומאת דם ואימורים, אבל לא על טומאת הגוף של כהנים או בעלים, כיון שאין טומאה זו נדחית והקרבן פסול.]

ב [אבל בקרבן ציבור שאף טומאת הגוף נדחית, הציץ מרצה. עון קרבן יחיד שהוקרב בטומאה. ומסתבר להקל בטומאה שכן יש בה קולא נוספת, שהותרה בציבור לכתחילה. אך אינו מכשיר מחשבת חוץ למקומו, שכבר נאמר "לא ירצה". וכן אינו מכשיר מחשבת חוץ לזמנו, שכבר נאמר "לא יחשב".]

ג [ר' שמעון: מרצה. שנאמר "תמיד לרצון", משמע שהציץ מרצה תמיד. וכגון בעבודת יום הכפורים הפנימיות, שאז הוא לבוש בגדי לבן. ר' יהודה: אינו מרצה, שנאמר "והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים". ועבודת יום הכפורים שנטמאה מרצה, שכן טומאה הותרה בציבור. [אך לר' שמעון דחוייה היא בציבור, וצריך ריצוי ציץ אף בקרבן ציבור.]

ד [שלא יסיח הכהן הגדול את דעתו מן הציץ, על ידי שימשמש בו תמיד בעודו על מצחו. - ומכאן שחובה למשמש בתפילין בכל שעה. שאם ציץ שיש בו רק אזכרת ה' אחת, אסור להסיח דעתו ממנו. כל שכן תפילין שיש בהן אזכרות הרבה.]